

πλάι σ' αυτούς κι αυτές που πολεμούν
στο **Κομπάνι**

Δε χύνουν δάκρυ
μάτια που συνηθίσαν να βλέπουνε φωτιές
δε σκύβουν τὸ κεφάλι οἱ μαχητές
κρατᾶν ψηλά τ' ἀστέρι
μὲ περηφάνεια
δὲν ἔχουμε καιρὸ νὰ κλαίμε τοὺς συντρόφους
τὸ τρομερὸ σ' ἔμωσε κάλεσμα
μὲς στὴ ψυχὴ μας
κι οἱ δεκαπέντε σ' ἔκαρδαν
θὲ νὰ χτυπᾶνε
μαζὶ μας
τὸ σιγανὸ σ' ἔβγαζε
σὰν προσκλητήρι
χτυπᾶ στ' ἀφτιά μας
σὰν τὸν ἀντίλαλο βροντῆς.

Στάχτη θὰ γίνεις κόσμε γερασμένη
σοῦ 'ναι γραφτὸς ὁ δρόμος
τῆς συντριβῆς
καὶ δὲ μπορεῖς νὰ μᾶς λυγίσαις
σκοτώνοντας τ' ἀδέρφια μας τῆς μάχης
καὶ νὰ τὸ ξέρεις
θὰ βγοῦμε νικητὲς
κι ἄς εἶναι βαριές μας
οἱ θυσίες.

Μαύρη ἐστὶν θάλασσα γαλήνεψε
τὰ κύματά σου
καὶ θὰ 'ρθεῖ ἡ μέρα ἡ ποθητὴ
ἡ μέρα τῆς εἰρήνης
τῆς λευτεριάς σου
ὦ ναι θὰ 'ρθεῖ
ἡ μέρα που θ' ἀρπάξουμε τίς λόγχες
που μὲς στὸ αἷμα τὸ δικό μας
ἔχουνε βαφτεῖ.

Ναζὶμ Χικμέτ, Στους δεκαπέντε συντρόφους

ακα
εαακ
akaeak.wordpress.com

Αφίσα της Αριστερής Κίνησης Αρχιτεκτονικής - ΕΑΑΚ